

Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság
Dr. Tollár Tibor úr
vezérőrnagy, főigazgató

Tisztelt Vezérőrnagy Úr!

Vezérőrnagy Úr is bizonyosan ismeri a mondást: „Akit a kígyó megmar, a gyíktól is fél.” Ipoly-menti, honti házamat 2010. június 4-én – pont a Trianoni gyásznapon – elöntötte a víz. Az elmúlt hetekben természetesen figyeltem az Ipoly vízszintjének alakulását budai lakásomból a hírközlő csatornákon keresztül. A Hontról kapott tájékoztatások ellentmondóak voltak, miért is az Ön által vezetett szervezet salgótarjáni egységéhez fordultam. Salgótarjáni munkatársának, mint később megtudtam, Berecz György ezredes úrnak mondtam el aggályaimat, aki azonnal intézkedett, vagyis jelentést kért a honti Ipoly vízállásról, s messzemenőig megnyugtatót: maradjak nyugodtan Budán, szó sincs róla, hogy menteni kellene honti házamból, ami menthető. Sőt! Nyilván érezte aggodalmamat, azaz megnyugtatót tovább fokozta, megígérve, hogyha bármi gond készülődne, negyvennyolc órával előbb a Katasztrófavédelem engem személyesen, telefonon értesíteni fog.

Amiért e sorokat írom Önnek, annak legfőbb oka, hogy roppant hiányzik mai közéletünkből az a fajta igenis emberi hang, amelyet Berecz ezredes úrnál tapasztalhattam. Kérem Vezérőrnagy Urat, hogy levelemről salgótarjáni munkatársait szíveskedjék tájékoztatni.

Vezérőrnagy Úrnak és munkatársainak minden jót, főleg minél kevesebb katasztrófát kívánva küldöm köszönetem mellett üdvözetemet.

Budapest, 2016. február 25.
Vödrös Attila